

zastavo v koncertni program. Bilo je mučno poslušati, kako je onečastil dotični neimenovani aranžer krasno muzo češkega skladatelja. V Mackartovih barvah kopa-joči se osmi slovanski ples Dvořakov in titanski akcenti njegovi so zaključili program, obenem pa na stežaj odprli vrata k nebesom ljubezni, h katerim strme genijalne končne sekvence tega umotvora.

Dr. Gojmir Krek.

C. K. Христичъ: Скице, Београд, Свет. Б. Цвијановић. Свеска I. din. 2:50. (Vsebina: 1. Melodie. 2. L'automne. 3. Melodie orientale. 4. Berceuse. 5. Arietta. 6. Chant sans paroles.) — „Allegretto quasi andantino“, „Moderato quasi andante“. O vi kvasi-čni umotvori, vi mi silite v spomin ono faustovsko-ironično klasično pšico Prešernovo, ki nam vsaj pogojno še vedno obeta blažene zlate čase. — Bodimo resni! Glede navedenih skladb se nam čudno godi. Če je skladatelj v kompoziciji navaden diletant in se glasbene teorije ni učil, moramo njegov talent in njegovo pridnost hvaliti; na drugi strani pa se nam zdita prav majhna, če je spisal te stvari teoretično izšolan glasbenik. Iznajdba je skromna, srečamo celo dobre znance, Griega, Čajkovskega i. dr., oblika je tuptatam nejasna ali naivno korumpirana. Dvoročni klavirski stavek je deloma neroden, harmonizacija dostikrat monotona in revna, ali celo nerazumljiva in grda, vezanje glasov na več mestih nepravilno in prisiljeno. Na posameznosti opozoriti tu ne kaže. Ne poznamo skladatelja. Zdi se nam pa jako mlad. Če se v tem ne motimo, mu sedaj še ni odredi bodočnosti. Ljudje, ki so v mladosti veliko grešili, postajajo pozneje večjidel prav solidni državljani. Mislimo in upamo, da velja to tudi v umetnosti. V tem zmislu pozdravljamo tudi to novost, takorekoč kot neizogiben začetek poznejšemu napredovanju.

Dr. Gojmir Krek.

Upodabljajoča umetnost

Jugoslovanska umetniška razstava v Belgradu. Od posebnega poročevalca, ki ga je poslal „Ljublj. Zvon“ na jugoslovansko umetniško razstavo v Belgrad, smo prejeli za zdaj sledeči referat: Dne 18. septembra t. l. (po julijanskem štetju 5. t. m.) se je otvorila ob valovih Donave in Save prva jugoslovanska umetniška izložba, ki je obenem tudi prva umetniška razstava na Srbskem sploh. Veselo znamenje je, da so se ravno Srbi, ki imajo med Jugoslovani edini neodvisen politični organizem, svoje lastno kraljestvo, postavili na čelo kulturnemu razvoju balkanskih Slovanov. Srbska „Omladina“, ki je up države in naroda, se je postavila na edino pravo stališče, da proslavi sebe in brate: zrla ni v zunanosti slave srbske in slovanske, nego v prosveti, v duševnosti: baš radi tega pa je vsa prireditev samo in izključno kulturnega značaja in prav radi tega upamo, da vzpihana ideja ne ugasne, nego da bo žarela in plamtela v čimdalje lepšem, veličastnejšem sijaju.

Otvoril je razstavo sam kralj srbski Peter I. Karadjordjević ob 11. uri dopoldne. Izložbeni prostori so v „veliki školi“, t. j. v belgrajski univerzi, ter zavzemajo celo drugo nadstropje. Vse priprave je vodil Omladinski odbor; na čelu mu je bil Valtrović, bivši profesor, aranžma posameznih oddelkov, ki se ločijo po narodnosti, so prevzele dotične umetniške skupine. Srbski del je aranžiral Risto Vukanović, hrvaški Rudolf Valdec, bolgarsko skupino Mrtvička in Mihajlov, slovensko pa (imamo tri pododdelke: Savo, Vesno in ostale umetnike, ki niso v nobeni umet. zvezi) Jakopič,